

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **D. Š.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 13. 9. 2018, č. j. 064036/2018/KUSK,
sp. zn. 064036/2018/KUSK/2,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 4. 2018, č. j. 20632/DSA/18/KAZE-M, sp. zn. DSA/12158/18/KAZE, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť nezajistil, aby dne 3. 7. 2017 v 16:57 hodin v obci Medonosy, na silnici I/9 při užití motorového vozidla Š. F. reg. zn. X byly dodržovány povinnosti řidiče

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť v předmětném místě byla Městskou policií Mělník naměřena uvedenému vozidlu automatizovaným technickým prostředkem rychlost 67 km/h (po odečtení odchylky ± 3 km/h), čímž neznámý řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Z důvodu rozsáhlosti žaloby soud uvádí argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a také se podrobně vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud, že dne 12. 7. 2017 obdržel správní orgán I. stupně oznámení přestupku od Městské policie Mělník (dál jen „městská policie“), kterým bylo správnímu orgánu I. stupně oznámeno podezření ze spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, které bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem Sydo Traffic Velocity dne 3. 7. 2017 v 16:57 hodin v obci Medonosy, na silnici č. I/9 ve směru jízdy vozidla na Mělník. Naměřená rychlost vozidla činila 70 km/h, nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku byla stanovena na 50 km/h. Přílohou oznámení jsou i dvě fotografie vozidla pořízené automatizovaným technickým prostředkem a ověřovací list silničního rychloměru č. 8012-OL-70318-16.
5. Dne 15. 8. 2017 byla žalobci doručena výzva provozovateli vozidla k zaplacení určené částky a sdělení potřebných údajů o řidiči, na kterou žalobce nijak reagoval. Dne 25. 1. 2018 bylo vydáno usnesení o odložení věci v dotčeném řízení. Dne 5. 2. 2018 byl žalobci doručen příkaz, proti němuž podal žalobce dne 13. 2. 2018 prostřednictvím svého zmocněnce odpor.
6. Dne 5. 4. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla Š. F. X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 3. 7. 2017 v 16:57 hodin při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť téhož dne byla městskou policií, měřičem rychlosti Sydo Traffic Velocity v automatizovaném režimu výše uvedenému vozidlu naměřena rychlost 67 km/h (po odečtení tolerance 3 km/h), čímž byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.
7. Dne 9. 4. 2018 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobce blanketní odvolání, které ani na základě výzvy ze dne 18. 4. 2018 žalobce nedoplnil.
8. Dne 13. 9. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2

věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

10. Soud ve věci samé nařídil na dne 23. 4. 2021 jednání, k němuž se dostavil zástupce žalovaného. Žalobce i jeho zástupce se z jednání omluvili, přičemž o odročení nežádali. Při jednání soud konstatoval obsah, případně přečetl následující listinné důkazy. Soud provedl důkaz obsahem listiny na č. l. 37 ze dne 10. 4. 2015, č. j. KRPS-94365-3/ČJ-2015-010606, kterou byly stanoveny úseky pro měření rychlosti v obci Medonosy na silnici č. I/9 včetně obsahu doručky datové zprávy na č. l. 67. Uvedená listina byla doručena správnímu orgánu I. stupně datovou schránkou dne 10. 4. 2015 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, což správní orgán I. stupně doložil doručenkou datové zprávy. Dále soud provedl důkaz obsahem Veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi obcí Medonosy a městem Mělník k zajišťování výkonu činností podle zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) dne 20. 10. 2014 na č. l. 48 až 49, uveřejněné pod č. 57/VS/2014 v částce 6/2014 Věstníku právních předpisů Středočeského kraje (udělení souhlasu žalovaného s touto veřejnoprávní smlouvou nabylo právní moci dne 20. 11. 2014). Soud dále provedl důkaz obsahem přípisu Městského úřadu Mělník ze dne 16. 12. 2019 (č. l. 68 s přílohami na č. l. 69-70 *verte*), jímž uvedený úřad předložil dokument o stanovení rychlosti v obci Medonosy a dále prostřednictvím odkazů na webové adresy sdělil a připojenými přílohami (náhledy na webové stránky) dokládá zveřejnění veřejnoprávní smlouvy na úřední desce obce Medonosy od 1. 12. do 17. 12. 2014, zveřejnění usnesení zastupitelstva města Mělník ze dne 6. 10. 2014, bod č. 278, o schválení uzavření veřejnoprávní smlouvy s obcí Medonosy a v periodiku Mělnická radnice č. 12/2014, a rovněž dokládá dostupnost veškerých dokumentů k měření rychlosti na webových stránkách města Mělník. Soud rovněž konstatoval přípis Městského úřadu Mělník ze dne 20. 1. 2020 (č. l. 71), z nějž nad rámec skutečností, které plynou již z obsahu přípisu na č. l. 68, vyplývá, že dokument o zveřejnění údajů o provozování automatického technického systému, konkrétně rychloměru Sydo Traffic Velocity, v obci Medonosy na silnici č. I/9 ke dni 13. 10. 2017, nazvaný „Stanovení úseku měření Medonosy“, byl vyvěšen dne 9. 9. 2016 a od té doby je součástí veřejně dostupné dokumentace související s měřením rychlosti na všech místech, na kterých Městská policie Mělník měří rychlosti formou stacionárních měřičů nebo úsekových měřičů rychlosti. Dále byl proveden důkaz obsahem listiny na č. l. 52 *verte* a 53 – vytištěným článkem z webových stránek Mělnického deníku, nazvaným *Na řidiče budou v Medonosích dál číhat radary*, uveřejněném dne 2. 2. 2017, a dále obsahem sdělení vydavatele Mělnického deníku Vltava Labe Media ze dne 10. 3. 2021 (č. l. 74) o tom, že uvedený článek byl na webových stránkách Mělnického deníku dostupný od 2. 2. 2017 a v tištěné podobě vyšel článek v Mělnickém deníku dne 3. 2. 2017 (č. l. 75). Žalobce v žalobě navrhoval provést důkaz též obsahem stanoviska Ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, avšak soud shledal provedení tohoto důkazu nadbytečným, neboť skutečnosti, které chtěl žalobce prokázat, jsou soudu již známy z jeho úřední činnosti. Podrobnější vypořádání tohoto důkazního návrhu je uvedeno níže v rozsudku.

Posouzení žalobních bodů

11. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Sankce – nesprávná správní úvaha

12. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně neprovedl řádnou úvahu o výši sankce, která náleží do diskrece správního orgánu. Podle žalobce je správní orgán povinen zvážit veškeré

okolnosti, jak v neprospěch, tak ve prospěch žalobce a tyto v odůvodnění vyjavit. Žalobce správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že zohlednil pouze dvě polehčující okolnosti, ačkoli mohl podle žalobce polehčujících okolností shledat více (žalobce příkladmo některé okolnosti v žalobě vyjmenoval: jednání nemělo žádný následek, nedošlo k dopravní nehodě, ke škodě na zdraví a majetku, bylo dobré počasí, vozovka byla suchá, nepršelo, nebyl na vozovce sníh). Podle žalobce byly tyto polehčující okolnosti zjevné a správní orgán I. stupně je měl zohlednit a měl přistoupit například i k mimořádnému snížení sankce.

13. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že „[p]ři stanovení výše správního trestu pokuty zohlednil správní orgán jako polehčující okolnost skutečnost, že s obviněným nebylo v minulosti vedeno řízení ve věci stejného nebo obdobného protiprávního jednání; a dále skutečnost, že obviněný se předmětného přestupku dopustil jako provozovatel vozidla prostřednictvím objektivní odpovědnosti. Přitěžující okolnosti hovořící v neprospěch obviněného správní orgán neshledal. Z uvedených důvodů stanovil správní orgán pokutu na spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí pokuty, kterou lze uložit, a má za to, že stanovená výše pokuty je plně dostačující k ovlivnění obviněného jako provozovatele předmětného vozidla tak, aby se v budoucnu podobného jednání již nedopouštěl.“
14. V § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky je demonstrativní výčet okolností přestupků, ke kterým mají správní orgány při ukládání sankce přihlédnout, pod písm. c) jsou uvedeny polehčující a přitěžující okolnosti. Demonstrativní výčet polehčujících a přitěžujících okolností je uveden v § 39 a § 40 téhož zákona. Polehčující nebo přitěžující okolnosti přestupku spočívají v okolnostech spojených s osobností pachatele, tj. svědčí buď o zásadních morálních nedostacích pachatele, který páchá přestupky opakovaně, nebo na slabších sociálních skupinách [srov. § 40 písm. a) až f)] nebo naopak svědčí o jisté osobnostní nevyzrálosti z důvodu nízkého věku, či vnějších okolností, které mohly na pachatele činit objektivní nátlak [například z důvodu krajní nouze nebo hrozící škody; srov. § 39 písm. a) až e) zákona o odpovědnosti za přestupky]. To, že nedošlo ke škodě na zdraví či majetku, nelze řadit mezi polehčující okolnosti, ale toliko mezi obecné okolnosti spáchání přestupku podle § 38 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce se tak mýlí, má-li za to, že měly být vyjmenované okolnosti zhodnoceny jako polehčující okolnosti. Zároveň nelze mezi polehčující okolnosti řadit ani dobré počasí, neboť nejde o okolnost spočívající v povaze pachatele, případně o objektivní okolnost, která by odůvodňovala jistou shovívavost správních orgánů při ukládání pokuty (např. zohlednění odvracení škody, nebo odvracení útoku apod.). Správní orgány stanovily žalobci správní trest přezkoumatelným způsobem a zároveň nebyly v případě žalobce shledány jiné polehčující ani přitěžující okolnosti, ke kterým by mělo být přihlédnuto. Žalobní bod není důvodný.

Nezákonná výše určené částky

15. Žalobce má za to, že mu správní orgán I. stupně ve výzvě provozovateli vozidla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu stanovil zaplatit částku 1 000 Kč v nezákonné výši, neboť v dané výzvě se určí výše částky ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit na místě, přičemž za dané přestupkové jednání bylo možné uložit na místě pokutu do výše 1 000 Kč. Podle žalobce správní orgán I. stupně stanovil částku na samé horní hranici sazby. V prvostupňovém rozhodnutí pak správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a tato částka byla v rámci zákonem stanovené sazby na samé spodní hranici. Z tohoto důvodu má žalobce za to, že částka určená ve výzvě podle § 125h zákona o

silničním provozu byla uložena nezákonně, neboť nerespektovala pozdější hodnocení správního orgánu I. stupně, který považoval za dostatečné uložit sankci v prvostupňovém rozhodnutí při samé spodní hranici zákonné sazby. Z uvedené konstrukce žalobce dovozuje, že nebyly splněny podmínky pro zahájení správního řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť výzva provozovateli vozidla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nebyla vydána v souladu se zákonem.

16. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu správní orgán projedná přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání přestupku prokázáno. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46).
17. Podmínky pro výzvu provozovateli vozidla jsou stanoveny v § 125h zákona o silničním provozu. Podle odst. 1 tohoto ustanovení platí, že správní orgán bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu (porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání; porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu), totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě. Zároveň platí, že určená částka se stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě.
18. Všechny z výše uvedených podmínek pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla, tj. s žalobcem, byly naplněny, neboť správní orgán I. stupně učinil kroky k zjištění totožnosti řidiče, jelikož ve výzvě ze dne 19. 7. 2017 poučil žalobce o možnosti sdělit správnímu orgánu I. stupně informace o řidiči vozidla, což by mělo za následek vedení správního řízení s tímto řidičem, a dále správní orgán I. stupně odložil dne 25. 1. 2018 řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, neboť nezjistil totožnost řidiče vozidla, který se měl přestupku dopustit. Vzhledem k tomu, že žalobce rozporoval pouze stanovení částky ve výzvě provozovateli vozidla, nebude soud naplnění výše uvedených podmínek blíže posuzovat.
19. Pakliže zákon omezuje správní orgán při určení částky ve výzvě provozovateli vozidla limitem pokuty, kterou je možné uložit příkazem na místě, platí, že za přestupek, jehož znaky jednání neznámého řidiče vykazovalo, tj. za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu bylo možné podle § 125c odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu uložit pokutu do 1 000 Kč. Pokuta ve výši 1 000 Kč je v zákonném rozmezí pro stanovení výše pokuty příkazem na místě. Správní orgán I. stupně neurčil částku ve výzvě provozovateli vozidla mimo zákonnou sazbu, a proto nelze tuto výzvu z uvedeného důvodu považovat za nezákonnou. Jelikož nelze považovat výzvu

provozovateli vozidla (žalobci) podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu za nezákonnou a vzhledem k tomu, že byly splněny další podmínky, jejichž splnění je nezbytné pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, konstatuje zdejší soud, že žalobní bod není důvodný, neboť bylo správní řízení s žalobcem zahájeno v souladu se zákonem.

Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu

20. Žalobce namítal, že měření rychlosti proběhlo v rozporu se zákonem, protože ho prováděla obecní policie, a ta podle žalobce neuveřejnila informace o provozování stálého automatického technického systému podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Žalobce má za to, že v souvislosti s provozováním stálých automatických systémů stanovil zákonodárce korektiv, na základě kterého je obecní policie povinna uveřejnit informace o zřizování těchto systémů, aby mohla být zvýšena bezpečnost silničního provozu. Pakliže tak obecní policie neučinila, považuje žalobce takto získaný důkaz za ilegální.
21. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí, že „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.“
22. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že „[v] případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“
23. K povinnosti uveřejnit informace o zřízení stálého automatického systému se v komentářové literatuře uvádí, že „[z]ákon již dále nestanoví, jakým vhodným způsobem se má tato informace zveřejnit. Zda postačuje zveřejnění ve sdělovacích prostředcích, na úřední desce, na informativních značkách při vjezdu do obce nebo např. na webových stránkách obce, není stanoveno.“ (Srov.: Vetešník, P., Jemelka, L. Zákon o obecní policii. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 463 s. – dostupné v www.beck-online.cz).
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, uvedl, že „[n]ejde zároveň o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce, byť takové zveřejnění je též vhodné, jak plyne z právě citovaného komentáře. Z ničeho však neplyne, že by právě pouze uveřejnění na úřední desce bylo jediným možným uveřejněním ‚vhodným způsobem‘, neboť tak zákon nezní. **Zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce.** (pozn. soudu – zvýraznění textu doplněno zdejším soudem.) Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně. Za situace, kdy bylo prokázáno, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo vhodným způsobem, NSS dále neřešil, zda by případné nezveřejnění mělo vliv na samotnou zákonnost pořízeného záznamu.“
25. Soud provedl v rámci ústního jednání důkaz listinou – faksimile článku *Na šoféry budou v Medonosích dál číhat radary* z periodika Mělnický deník - na č. 1. 75, kterou soudu poskytl vydavatel deníku, přičemž současně potvrdil, že předmětný článek kromě toho, že vyšel v tištěném deníku dne 3. 2. 2017, byl dostupný na webových stránkách https://melnicky.denik.cz/zpravy_region/na-ridice-budou-v-medonosich-dal-ci-hat-radary.html od 2. 2. 2017, 19:25. Skutečnost, že předmětný článek byl na webových

stránkách města Mělník dostupný, potvrdil rovněž Městský úřad Mělník, k čemuž soud provedl dokazování, jak výše v bodě 10 rozsudku uvedeno. V předmětném článku je mimo jiné uvedeno: *„Pirátům silnic, kteří v Medonosích nesundávají nohu z plynu, bude ještě nejméně další dva roky znepríjemňovat život tamní úsekový radar. Obec má totiž za účelem vyřizování pokut uzavřenou smlouvu s Mělníkem, který ji prodloužil až do konce roku 2018. Shodli se na tom na svém posledním zasedání mělničtí zastupitelé. Podle starosty města Ctirada Mikeše úsekové měření v Medonosích zásadně přispívá ke zlepšení situace v obci, již prochází silnice první třídy s číslem 9. (...)“* Pro úplnost soud dodává, že předmětný článek navrhl k důkazu již žalovaný. Soud však nedisponoval autentickou tištěnou verzí, přičemž si je vědom toho, že obsahem webových stránek není možné provádět důkaz předestřením jejich nynějšího obsahu, pokud jimi má být prokázána skutečnost vážící se ke konkrétnímu časovému úseku v minulosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020-45, bod 16, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 4 As 104/2020-38, bod 27, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, bod 19).

26. V souzené věci je třeba prokázat, že informace o umístění automatizovaného radaru v předmětném místě byla uveřejněna přede dnem 3. 7. 2017, kdy došlo ke spáchání přestupku. Proto si soud k této otázce v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu vyžádal vyjádření vydavatele deníku. Z výše citovaného článku uveřejněného online dne 2. 2. 2017 v Mělnickém deníku, což potvrdil vydavatel deníku (č. l. 89), přičemž toto datum odpovídá i datu, kdy byla publikována tištěná verze deníku (den následující), je patrné, že veřejnosti byla informace o zřízení (provozování) automatického technického prostředku k měření rychlosti přístupná. Soud tak k tomuto žalobnímu bodu uzavírá, že stálý automatický technický systém k měření rychlosti vozidel provozovala Městská policie Mělník v rámci své působnosti (důsledky opačného zjištění srov. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018-36), provozovala jej v úseku schváleném Policií České republiky (viz dále), a provozovala jej v souladu s účelem zákona o silničním provozu, tj. k zajištění plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Žalobní bod není důvodný.

Nesprávná forma zavinění

27. Žalobce v tomto žalobním bodě namítal nezákonnost správního rozhodnutí (neupřesnil, jestli tím míní nezákonnost prvostupňového rozhodnutí nebo napadeného rozhodnutí – pozn. soudu), a to z důvodu, že byl uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti. Žalobce citoval z napadeného rozhodnutí, ve kterém je mj. uvedeno: *„tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X (pozn. soudu vozidlo žalobce mělo reg. zn. X), z nedbalosti nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.“* A dále uvedl, že rozhodnutí prvního stupně tvoří s rozhodnutím o odvolání jeden celek. Žalobce nesouhlasí s tím, že by se přestupku dopustil zaviněně, byť z nedbalosti.
28. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: *„D. Š., nar. X, trvale bytem X (dále jen „obviněný“), se uznává vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (dále jen „přestupek“), kterého se obviněný dopustil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když dne 3. 7. 2017 v 16:57 hod. v obci Medonosy, na silnici č. I/9, jako provozovatel vozidla Š. F., registrační zn. X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V předmětném místě a čase byla Městskou policií Mělník, měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatizovaném režimu, shora uvedenému vozidlu naměřena*

rychlost 67 km/h (po odečtení povinné tolerance 3 km/hod), čímž došlo ze strany řidiče předmětného vozidla k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.“

29. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že „po prostudování kompletní spisové dokumentace, odvolání v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítá a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ze dne 5. 4. 2018, vydané pod č. j.: 20632/DSA/18/KAZE-M a sp. zn.: DSA/12158/18/KAZE, v celém rozsahu potvrzuje.“
30. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že „[j]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.“
31. Podle § 90 odst. 5 správního řádu platí, že v případě „[n]eshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změnit nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.“
32. Žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil, výroky prvostupňového rozhodnutí neměnil ani nerušil. V takovém případě jsou pro žalobce závazné výroky prvostupňového rozhodnutí tak, jak je uvedl správní orgán I. stupně, neboť nebyly žalovaným nijak změněny. Ačkoli žalobce uvádí, že řízení před správním orgánem tvoří jeden celek, je třeba toto pravidlo vykládat v kontextu, jak ho uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25, tedy že „[v]e správním řízení přitom tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Zpravidla tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47). Nelze však vyloučit ani opačný postup, kdy mezery v odůvodnění odvolacího, resp. rozkladového orgánu, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, zaplní argumenty obsažené již v prvostupňovém rozhodnutí. Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (srov. § 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Někdy pak může rozhodnutí, jímž se odvolání či rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje, působit samo o sobě mozaikovitě a nespojitě, neboť staví na základech, vybudovaných orgánem prvního stupně a doplňuje pouze chybějící detaily či opravuje ojedinělé přehmaty.“ Vnímání řízení před správními orgány jako jednoho celku je tak limitováno hranicemi pravidel procesního řízení. Pokud žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí a podané odvolání zamítl, nelze nedbalostní formulaci zavinění v rekapitulační části návětí napadeného rozhodnutí chápat jako změnu výroku prvostupňového rozhodnutí. Zároveň si soud povšiml i toho, že v návětí napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný nesprávnou registrační značku vozidla žalobce, nicméně správní orgán I. stupně uvedl veškeré tyto údaje v prvostupňovém rozhodnutí správně.

33. Žalovaný pochybil, když v návěti napadeného rozhodnutí nesprávně uvedl, že byl žalobce uznán vinným z toho, že „z nedbalosti nezajistil, aby (...) byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích“, ovšem uvedené pochybení nemá vliv na výrokovou část prvostupňového rozhodnutí, které je pro žalobce závazné a ve kterém nebyla nedbalostní forma zavinění formulována. Žalovaný zároveň prvostupňové rozhodnutí ve výroku napadeného rozhodnutí řádně identifikoval uvedením dne vydání, číslem jednacím a spisovou značkou prvostupňového rozhodnutí. Nadto žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že „posuzoval hmotněprávní stránku věci, přičemž vycházel z podkladů a důkazů shromážděných a předložených správním orgánem I. stupně a je nucen konstatovat, že se zcela ztotožňuje se závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí.“ Žalovaný se tak v návěti napadeného rozhodnutí dopustil toliko písařské chyby, kterou lze napravit v souladu s § 70 správního řádu. Žalobní bod není důvodný.

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

34. V tomto žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgán nevymezil ve výroku rozhodnutí, zda uznal žalobce vinným z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobce trestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku.
35. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobce je objektivně odpovědný za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tak odpovídal za to, že nezajistil, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.
36. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
37. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci, resp. jestli řidič překročil rychlost jednorázově v konkrétním místě, nebo zda překročil rychlost v delším úseku. Pro objektivní odpovědnost žalobce, jakožto provozovatele vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Žalobní bod tak není důvodný.

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu

38. V tomto žalobním bodu žalobce namítal, že nebylo prokázáno, že by obecní policie měřila rychlost vozidel na úseku schváleném Policií České republiky, a podle žalobce tak měřila rychlost v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu.

39. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“
40. Soud v rámci ústního jednání provedl důkaz obsahem listiny nazvané *Stanovení úseku pro měření rychlosti* ze dne 10. 4. 2015, č. j. KRPS-94365-3/ČJ-2015-010606, z níž vyplývá, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, udělila souhlas Městské policii Mělník s vykonáváním měření rychlosti v obci Medonosy na silnici č. I/9. Městská policie Mělník tak vykonávala svoji činnost v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Dále soud provedl důkaz obsahem shora uvedené veřejnoprávní smlouvy. V ní se město Mělník zavázalo na území obce Medonosy vykonávat úkoly při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnit další úkoly podle zákona o obecní policii nebo zvláštního zákona (srov. čl. 1 a 3 veřejnoprávní smlouvy). Tyto úkoly spočívaly mj. v provádění kontrolního měření rychlosti silničních vozidel na území obce Medonosy Městskou policií Mělník (srov. čl. 4.2), a to od prvního dne po nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného, jímž bude udělen souhlas s uzavřením této smlouvy (srov. čl. 4.3). Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou počínaje dnem nabytí právní moci tohoto souhlasu (srov. čl. 6.1). Soud nahlédl do Věstníku právních předpisů Středočeského kraje, z něhož vyplývá, že předmětná veřejnoprávní smlouva byla uveřejněna pod č. 57/VS/2014 v částce č. 6/2014, s informací o tom, že rozhodnutí žalovaného o udělení souhlasu s ní nabylo právní moci dne 20. 11. 2014. Pro úplnost soud dodává, že z obsahu sdělení Městského úřadu Mělník, jímž soud rovněž provedl dokazování, vyplývá, že veřejnoprávní smlouva byla na úřední desce obce Medonosy zveřejněna od 1. 12. do 17. 12. 2014 a usnesení zastupitelstva města Mělník ze dne 6. 10. 2014, bod č. 278, o schválení uzavření předmětné veřejnoprávní smlouvy bylo uveřejněno v periodiku Mělnická radnice č. 12/2014. Lze uzavřít, že bylo prokázáno, že Městská policie Mělník byla oprávněna provádět měření rychlosti i v obci Medonosy v souladu s § 3a odst. 1 zákona o obecní policii. Žalobní bod není důvodný.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

41. Žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobce měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný technický rychloměr. Dále považoval žalobce provedené měření za nepřezkoumatelné, protože správní orgány neuvedly, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, a proto není ani možné přezkoumat, zda se jedná o automat, či nikoli. Dále žalobce odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, podle kterého nelze za automat považovat rychloměr, který je sice pevně nainstalovaný a změří rychlost automaticky, avšak v místě se nacházejí policisté či strážníci, kteří některá vozidla zastaví a jejich řidiče legitimují, a některá nikoli.
42. Žalobní bod není důvodný. Žalobce v rámci správního řízení nerozporoval užití konkrétního automatizovaného technického prostředku, i přesto, že byl již v rámci výzvy ze dne 19. 7. 2017 informován o tom, že bylo překročení rychlosti změřeno automatizovaným technickým prostředkem. V příkazu ze dne 25. 1. 2018 byl žalobce

znovu vyrozuměn o tom, že byl přestupek zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, a to úsekovým měřičem rychlosti SYDO Traffic Velocity. Tato informace byla uvedena též v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobce tak byl řádně seznámen s tím, že měření proběhlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Z žádného podkladu zároveň nevyplývá, že by bylo na místě měření, resp. v odpovídající vzdálenosti zřízeno kontrolní stanoviště, na němž by byla zastavována vozidla, jimiž byla překročena nejvyšší dovolená rychlost.

43. Ohledně námitky týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a vlastností použitého automatizovaného technického prostředku soud uvádí, že jediným dělicím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. V tomto rozsudku odkazoval Nejvyšší správní soud i na stanovisko Ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, které žalobce navrhoval provést jako důkaz, a podle kterého jsou automatizované technické prostředky *„trvale nainstalované, projektované a zabudované do určitého prostoru. Bez obsluhy znamená, že zařízení je spouštěno a uváděno do klidu automaticky, nebo dálkovým či manuálním způsobem, ale průběžná operativní obsluha na místě v konkrétním čase a zásah do výběru kontrolovaných vozidel jsou vyloučeny. Oznámení jednotlivých vozidel, jejichž řidiči maximální dovolenou rychlost překročili, tvoří nepřerušovanou řadu ve stanovený čas. K uznání zařízení za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy nepostačí, že se bude jednat o přístroj stejné konstrukční a technologické vybavenosti jako pevně zabudovaný měřič ve stacionárním zařízení. Podmínkou je také skutečnost, že identita řidiče v daném okamžiku není zjistitelná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn.*
44. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy SYDO Traffic Velocity, správní spis dále obsahuje ověřovací list č. 8012-OL-70318-16. Žalobce má za to, že přítomnost policistů vylučuje možnost použít rychloměr v automatizovaném režimu. Tento názor ovšem není v souladu se stanoviskem Ministerstva dopravy, jak ho zdejší soud citoval s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu výše. Zároveň zdejší soud neprováděl dokazování uvedeným stanoviskem, které žalobce navrhoval, neboť jde o důkaz, jehož provedení zástupce žalobce navrhuje v opakovaných případech a právě i s ohledem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37, lze považovat obsah stanoviska za známý soudu z úřední činnosti. Soud tak má za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
45. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci správního řízení nezpochybnil, že nebylo měřeno automatickým technickým zařízením, nebylo nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, že skutečně šlo o toto zařízení. Bylo zcela dostačující, když bylo z podkladů pro vydání rozhodnutí patrné, a následně v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem.

Nestanovení místa přestupku

46. Podle žalobce nevymezil správní orgán ve výroku rozhodnutí místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Dle výroku rozhodnutí řidič, který řídil vozidlo žalobce, překročil nejvyšší povolenou rychlost „v obci Medonosy, silnice I/9“. Žalobce namítal, že z takto formulované specifikace místa nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo, zda se rychloměr nachází skutečně v obci a jaká je v daném úseku nejvyšší dovolená rychlost. Žalobce také namítal, že nemůže ani přezkoumat, zda k měření nedošlo jen pár metrů od dopravní značky značící začátek/konec obce, kdy by jednání nemuselo vykazovat materiální znak.
47. Žalovaný ve vyjádření k tomuto žalobnímu bodu citoval z odstavce [26] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017-34, a v návaznosti na to uvedl, že „[z] fotodokumentace je patrné vozidlo reg. zn. X, včetně uvedení času, data, místa – obec, ulice.“ Toto vyjádření žalovaného však není zcela přiléhavé na nyní projednávanou věc, neboť žalobce nerozporuje, na rozdíl od žalovaným odkazovaného případu to, jestli má výrok rozhodnutí oporu v podkladech pro vydání rozhodnutí ve správním spise, ale rozporuje, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje dostatečně konkretizované místo spáchání přestupku.
48. Platí, že závazná je toliko výroková část správních rozhodnutí. Znění výrokové části nelze v rámci míry její individualizace doplňovat o informace uvedené v dalších podkladech pro vydání rozhodnutí; určitost výroku správního rozhodnutí musí obstát bez dalšího takového doplňování, zároveň je ale nutné trvat i na tom, že ve skutkové větě rozhodnutí o přestupku nelze uvádět jiné skutečnosti než ty, které mají oporu v provedeném dokazování k objasňované skutkové podstatě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65).
49. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“
50. Specifikace skutku a jeho právní kvalifikace je podstatná s ohledem na uplatňování zásady *ne bis in idem*, tedy aby určitá osoba nebyla za stejné jednání trestána opakovaně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53, v souvislosti se specifikací skutku uvedl, že „[j]e nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 – 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39.“ Ačkoli tedy není zejména v případech přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyžadováno, aby bylo místo spáchání přestupku určeno „na metr přesně“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39), je nezbytné, aby bylo popsáno natolik konkrétně, že bude určitelné, kde ke spáchání přestupku došlo a pachatel přestupku nebude moci být za tentýž přestupek postihován vícekrát. V nynější věci má soud podmínky pro dostatečnou specifikaci skutku, z jehož

spáchání byl žalobce uznán vinným, stále ještě za splnění, a to z následujících důvodů.

51. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že přestupku se žalobce dopustil „v obci Medonosy, na silnici č. I/9“. Žalobci nelze dát za pravdu v tom, že by nebylo možné seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo, jaká byla nejvyšší dovolená rychlost a zda se rychloměr skutečně nachází na území obce. Nejvyšší správní soud se ve výše citovaném rozsudku zabýval individualizací následujícího výroku: „dne 05. 07. 2013 ve 12:19 h u obce Panenský Týnec na silnici I/7 byl hlídkou PČR OSD Ú n. L. zjištěn, že při řízení osobního vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, reg. zn. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec 90 km/h, jelikož mu byla laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost 150 km/h, po zohlednění odchylky $\pm 3 \%$ byla jeho rychlost 145 km/h.“ Nejvyšší správní soud se při posuzování dostatečnosti specifikace skutku zabýval tím, zda správní orgány vymezily veškeré okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu (nyní přestupku). Ačkoli se Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku zabýval skutkovou podstatou přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více, jsou závěry plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ, neboť žalobce objektivně odpovídá za jednání spočívající v naplnění znaků přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h. Pro oba projednávané případy je totožný požadavek na to, aby bylo postaveno najisto, v jakém místě k přestupku došlo a jaká byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost.
52. I pro nyní projednávaný případ platí, že správní orgány vymezily místo spáchání přestupku číslem silnice (I/9) a názvem obce, kterou uvedená silnice prochází (Medonosy), bylo tak zřejmé, že šlo o silnici první třídy procházející obcí, na které je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, což bylo ve výroku uvedeno odkazem na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že byla řidiči naměřena měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatizovaném režimu rychlost 67 km/h (po odečtení odchylky měřicího zařízení 3 km/h), čímž bylo dostatečně popsáno, že neznámý řidič jel na silnici první třídy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, rychlostí 67 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, čímž by byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, za jehož spáchání nesl žalobce objektivní odpovědnost. Podstatné je rovněž to, že se v řešeném případě jednalo o měření rychlosti úsekové a nikoli okamžité změření rychlosti v konkrétním místě, v kterémžto případě by bylo třeba klást na vymezení místa spáchání přestupku přísnější nároky. V případě úsekového měření rychlosti je však vymezení místa spáchání přestupku možné provést způsobem, jak to učinily správní orgány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33, bod 11).
53. Správní orgány tak dostaly požadavku na vymezení skutku takovým způsobem, aby bylo vyloučeno nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*) a současně umožněno posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. Ve výroku totiž byly kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas spáchání přestupku (dne 3. 7. 2017 v 16:57 hod.) a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Žalobní bod není důvodný.

Absence slovního popisu přestupku

54. Žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání a nelze z tohoto výroku seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Podle žalobce obsahuje výrok rozhodnutí toliko informaci, že žalobce nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 67 km/h. Podle žalobce musí být konstatována skutková podstata přestupku, jejíž znaky jednání, které je žalobci přičítáno, naplňuje. Podle žalobce tak napadené rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti. V této souvislosti odkázal žalobce i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33, kterým bylo zrušeno správní rozhodnutí právě i z důvodu nedostatečné určitosti výroku rozhodnutí.
55. Zdejší soud nejprve poukazuje na to, že v případě projednávaném Krajským soudem v Brně v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33, byla odlišná situace v tom, že správní orgány uvedly odkaz na přestupek, za který nesl provozovatel vozidla objektivní odpovědnost až v odůvodnění správního rozhodnutí, což je situace zcela odlišná od nyní projednávaného případu, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí je explicitně uvedeno, že jednání řidiče porušilo ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.
56. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že *„[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, právní kvalifikace“*.
57. Nejvyšší správní soud, který se v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-45, Sb. NSS č. 3656/2018, zabýval náležitostmi výrokové části rozhodnutí o přestupku, resp. správním deliktu, byť primárně ve vztahu k § 68 odst. 2 správního řádu, tak mimo jiné konstatoval: *„Ostatně i § 93 odst. 1 nového zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (cit. v bodě [15] shora) do budoucna jasně stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se mj. uvede též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání a právní kvalifikace skutku. V tomto smyslu tedy nový zákon důsledně provádí ústavní požadavky, ke kterým dospěla již předchozí rozhodovací praxe NSS.“* Tyto ústavní požadavky pak Nejvyšší správní soud shrnul následovně: *„Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*
58. Z uvedené citace tak lze dovodit, že požadavky, které byly kladeny na výrokovou část podle § 68 odst. 2 správního řádu a které se explicitně promítly do znění § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, je třeba vykládat v souladu s výše citovanými závěry.

59. Je nutné se však vypořádat s tím, že v požadavcích na výrok rozhodnutí o přestupku podle § 77 zákona o přestupcích nebyla výslovně uvedena právní kvalifikace, jako je tomu v § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Právní kvalifikací je třeba rozumět zákonné označení přestupku (za jehož spáchání je určita osoba uznána vinnou). Uvedení právní kvalifikace tak není navázáno na povinnost citovat zákonné znění celé skutkové podstaty, ale spočívá v podřazení konkrétní skutkové podstaty pod uvedené zákonné označení.
60. Smyslem co možná nejpresnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem* (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012-32).
61. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí dostatečně podrobně popsal jednání, jímž byly povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích porušeny, neboť uvedl rychlost, která byla vozidlu naměřena, informaci o tom, jaké ustanovení bylo dosaženou rychlostí porušeno (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu), a ze znění výroku je i patrné, že tím, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, byla tato nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. Zároveň správní orgán I. stupně uvedl všechna příslušná ustanovení, která ve svém souhrnu vyjadřovala skutkovou podstatu přestupku, za níž byl žalobce objektivně odpovědný, tj. správní orgán odkázal na přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustí ten, kdo nezajistí, aby byla v souladu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dodržovány povinnosti řidiče a provozu na pozemních komunikacích, přičemž k těmto porušením pravidel mělo dojít překročením nejvyšší dovolené rychlosti (tj. porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu), čímž měl být spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Vzhledem k takto vymezenému skutku vč. uvedení všech zákonných ustanovení tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku tak v posuzované věci není pochyb, za jaké jednání byl žalobce odpovědný. Současně je skutek vymezen natolik konkrétně, že jej nelze zaměnit s jiným a nehrozí tak nebezpečí opakovaného postihu za týž skutek. Žalobní bod není důvodný.

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

62. Žalobce namítal, že řidič vozidla nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace probíhá úsekové měření rychlosti vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky. Dále žalobce uvedl, že dopravní značky IP31 a IP31B označují pouze úseky měření rychlosti stacionárním měřidlem, avšak neslouží k označení úsekového měření rychlosti vozidel. Žalobce zároveň uvedl, že neexistuje webová stránka spravovaná orgány veřejné moci, ze které by se dalo zjistit, kde všude probíhá měření rychlosti. V této souvislosti žalobce namítal i nepoužitelnost fotografií pořizovaných kamerami zaznamenávajícími rychlost kolemjedoucích automobilů, jako důkazu ve správním řízení, neboť se dle žalobce jedná o důkazy získané v rozporu s právem, neboť tyto kamery nejsou označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel, zpravidla místních obyvatel, která do obce přijedou, aniž by z obce vyjížděla a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, která z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou podle žalobce omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.

63. Vzhledem k tomu, že se podstata tohoto žalobního bodu zásadně prolíná s výše uvedenými a již vypořádanými žalobními body (srov.: *Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu a Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu.*), konstatuje soud ve stručnosti, že obecní policie není povinna oznamovat úsek měření rychlosti vozidel žádnou dopravní značkou (srov. výše uvedené znění § 79a zákona o silničním provozu účinném do 31. 7. 2011), obecní policie je toliko povinna uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického technického systému a tato informace uveřejněna byla. Obecní policie zároveň vykonávala měření rychlosti v rámci své působnosti stanovené v § 79a zákona o silničním provozu. Důkaz získaný ze stálého automatického systému tak získala obecní policie v souladu se zákonem. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

64. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

65. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.